

Kristaus Karaliaus Laivas

Jėvų Marijonų Kolegijos Rėmėjų Savaitraštis

Kun. V. Kulikauskas, M.I.C.

Mūs Dienų Atšalėliai

Daug dalykų rodo, kad dideliai lietuvių katalikų daliai trūksta gyvo ir stipraus tikėjimo. Jie neparodo nė noro, nė rūpesčio savo tikėjimą pagilinti ir jį gyvesnį padaryti.

Jie jau pradeda nesuprasti kasdienės maldos reikalingumo ir naudingumo. Jie gėdiasi ryte ar vakare atsiklaupyti prieš Išganytojo kryžių, ar Jo Širdies paveikslą ir pakelti savo širdį į Dievą, pagarbinant Jį, dėkojant Jam už malones ir geradarybes, atsiprašant už savo kaltes ir prasižengimus ir prašant Jo palaimos sau ir savo šeimynos nariams.

Taip padaryti jau pamiršta daug senesniųjų žmonių, bet dar labiau pamiršta tai daryti jaunesnioji karta. Jiems jau praėjusi "staila taip melstis." Gana, kad ateina bažnyčion pasėdėti ir suolus patrinti per keletą minučių: nes daug jų ir bažnyčioje per Mišias nesimeldžia.

Tai liūdni mums lietuviams pasireiškimai, kurie pranašauja gana prastą ateitį.

Bet Dievas ir iš bloga moka išvesti daug gera. Anų atšalimas, tikėjime apsileidimas, kituose žadina karštą uolumą ir kelia tikrąją apaštalavimo dvasią. Atsiranda vis daugiau tokių, kurie kasdien klauso šv. Mišių, kád atpildytų Dievui už tuos, kurie jas apleidžia net sekmadieniais ir šventomis die-

nomis. Lai gyvuoja jie! Lai auga jų skaičius iš dienos į dieną ir siekia "legijonų!"

Didėja skaičius tų, kurie uoliai ir vertai priima kasdien, arba nors labai dažnai šv. Komuniją. Tuo savo meilės darbu jie linksmina Švenč. Jėzaus Širdį, atlygina jai už kitų atšalimą ir apsileidimą ir pelno palaimos visiems.

Teauga Jėzaus Širdies garbintojų ir mylėtojų minios ir teatsidaro visų širdys Jėzui šv. Komunijoje!

Mums trūko apaštalavimo dvasios. Didžios minios lietuvių katalikų laikė ir laiko savo tikėjimą, bet jie jį laikė tik sau, kaippo savo tėvų palikimą, dažnai negalvodami visiškai apie tikrąją jo svarbą ir reikalą. Menkai juose pasireiškė noro plėsti savo tikėjimą, kad jo pagalba kiti būtų apšviesti ir išganyti.

Įsakymas: "Mylėsi artimą, kaip pats save" rodos buvo ir yra vykdomas tik dalinai. Susilaikoma šiaip taip nuo darymo pikta artimui, bet nedaug susirūpinama daryti jam gera; labai mažai dėta rūpesčio ir pastangų padėti artimui išganyti sielą. Šis carbas paliktas išimtinai kunigams.

Tiesa, kunigų tiesioginė pareiga rūpintis visų išganymu, bet ir kitus katalikus tas meilės įsakymas saisto. Kiekvienas katalikas sau prieinamu būdu kouoliausiai privalo

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

JĖZUS KRISTUS DIEVAS

Viešpats Jėzus Kristus iš Dangaus atėjo į žemę, kad išganyti žmones, kad juos mokyti ir kelią nurodyti į Dangų. Per Savo stebuklus ir pranašystes, Jėzus Kristus nuodugnai įrodė, kad Jis buvo tikrai atėjęs į žemę iš Dangaus ir tikrai buvo Dieviškasis Pasiuntinys. Be to, kaip Šv. Raštas nurodo, Jis buvo tikrasis Mesijas, tikrasis Gyvojo Dievo Sūnus, Kurs yra Pats Dievas.

Jei imsime Jėzaus Kristaus gyvenimą, gausime tvirtą liudymą ir galingą įrodymą, kad Jėzus Kristus tikrai yra Dievas. Iš Jo mokymų, matome Jo gyvenimo tobulybę. Jam nebuvo negalimas nė vienas įsakymas, kurio nebūtų įvykdyęs ar išpildęs. Nebuvo nė vienos dorybės, kurią skelbė žmonijai, kad nebūtų praktikavęs Savo gyvenime. Visame Savo gyvenime Jis nurodė kilniausią ir tobuliausią gyvenimo pavyzdį. Ir apie tokį Savo gyvenimą teisiškai Jis yra pareiškęs: "Aš daviau jums pavyzdį, kad, kaip aš jums dariau, taip ir jūs darytumėte" (Jon. XIII, 15).

Kristuje matome ideališką tobulybę ir tikrojo istoriškojo realumo vienybę. Ta tobulybė buvo visada tikra ir teisinga visame Jo gyvenime. Ta tobulybė Jame glūdėjo ir

darbuotis, kad kitus vestų į tikrąjį tikėjimą ir išganymą.

Katalikų Akcija, galutinai, turėtų rūpėti visiems, bet labiausiai uolesniesiems katalikams. Jie visi privalo stoti į apaštalavimo darbą. Tas darbas eis geriausiai, susibūrus Katalikų Federacijon; ten susitarus, pasidalinus darbo dirvą ir veikiant sutartinai.

Pačiose organizacijose pas mus buvo ir yra daug gražių, karštų kalbų, po to įvyksta daug gražių nutarimų, juos paskelbiama spaudoje; visiems, turbūt, išrodo, kad jau čia įvyko kokis nepaprastas perversmas ir prasidės nauja gadinė, nauji darbai.

Dėja, visa tai lieka miegoti laikraščių skiltyse, o gyvenime pasilieka spragos, plyšiai ir didžiausios skylės, per kurias veržiasi toliau visokiausias blogas ir atlieka savo naikinimą.

Karčios Kančios metu ir Kalvarijoje ir tada, kai Jam atrodė, kad Dangiškasis Tėvas Jį apleido. Strausas, ne katalikas, Šv. Rašto garsus dėstytojas, sako: "Niekada, niekada nebus galima niekam tobulesniai iškilti, kaip Jėzus kad buvo iškilęs; nė vienas kitas negalės su Juomi susilyginti." O Renanas panašiai kartoja: "Niekas negali susilyginti su Jėzumi Kristumi."

Jėzaus Kristaus dorybės buvo neabejotinos ir taip tikros, kad net Jis Pats neišdildomai jas pagrįso, sakydamas: "Kas iš jūsų gali parodyti manyje nuodėmę?" (Jon. VIII, 46). Pirma negu priešai, kurie visada Jį sekė ir persekiojo ant kiekvieno žinksnio, norėjo kame nors surasti kaltę ir Jam primesti, bet nieko negalėjo Jam užmesti. Net Poncijus Pilotas, nuplovęs savo rankas, buvo priverstas paskelbti Jį nekaltu. Šių dienų laisvamaniai ir bedieviai tuščiom varto Šv. Rašto puslapius, kad rasti priekabę, bet neranda ir gale turi Jam, kaipo Dievui-Žmogui, duoti garbę ir šlovę.

Visos dorybės nušvinta Jėzujė Kristujė Jo didingame majestote, bet beribė Jo meilė viršija visas kitas dorybes. Ta meilė buvo magnetas, kurs visus traukė nenusibostančių Jo mokymų klausytis. Jis buvo meilingas visiems žmonėms. Tai buvo Jis, kurs tarė šiuos žodžius; "Ištikrųjų, sakau jums, kiek kartų jūs tai padarėte vienam šitų mano mažiausių brolių, man padarėte" (Mat. XXV, 40). Tie žodžiai pagimdė krikščioniškąjį broliškumą; tie žodžiai kas dieną gimdo heroizmo ir nuoširdaus pasiaukojimo stebuklus. Jėzus Kristus taip pat buvo meilingas ir nusidėjėliams. Jis nuo jų nesišalino, nė neapkentė jų draugovės, bet su jais sėdėjo prie vieno stalo ir kartu dalinosi valgiiu. Ir kai fariziejų ir rašto žinovų klaidingoji ir apakusi puikybė Kristui išmetinėjo, Jis atsakė jiems: "Ne sveikiems reikia gydytojo, bet sergantiems" (Mat. IX, 12). Kai nusidėjėlė moteriškė prie Jo prisiartino ir ašaromis pradėjo laistyti Jo kojas, jas šluostyti savo galvos plaukais, bučiuoti ir brangiais alie-

jais tepti, žiūrovai pasipiktino ir tarp savęs kalbėjosi: "Jei šitas būtų pranašas, juk žinočiau, kas ir koki yra moteriškė, kuri prisiliečia Jojo, nes ji yra nusidėjėlė." Tačiau, Viešpats Jėzus žinojo, kas ji buvo per viena ir kadangi Jis žinojo, Jis buvo jai meilingas ir gailestingas, nes tarė: "Atleidžiama jai daug nuodėmių, nes ji daug mylėjo" (Luk. VII, 47). Sėdėjusieji draug prie stalo ėmė sakyti patys sau: "Kas yra Tasai, Kurs ir nuodėmes atleidžia?" Jis gi tarė moteriškai: "Tavo tikėjimas išgelbėjo tave; eik ramybėje, ir daugiau nebusidėk."

Jėzus Kristus irgi mylėjo ir savo kraštą ir gyventojus, kurie Jam buvo nedėkingi. Dieviškasis Mokytojas liejo ašaras, kai iš tolo pamatė Jeruzalės miestą, nes jo gyventojai nenorėjo klausyti Jo meilės ir gailestingumo evangelijos. Dieviškojo Išganytojo Širdis taip yra perpildyta ta beribe meile, jog plyšo paskutiniame žemiškojo Jo gyvenimo momente čia, žemėje. Kai agonijoje ir baisiose kančiose Jis ant kryžiaus kabojo tarp žemės ir dangaus, ir kai priešų, piktadarių ir galvažudžių buvo išjuoktas ir išniekintas ir pervertas ragotinė, Jis atvėrė lūpas ir kalbėjo: "Tėve, atleisk jiems, nes nežino, ką darą" (Luk. XXIII, 34).

Jėzus Kristaus žodžių šventenybė yra nesugriaunamas įrodymas, kad kalbėjo tiesą. Savo žodiais įrodė, kad Jis buvo Gyvojo Dievo Sūnus, kad Jis buvo tikrasis Dievas. Jis atnešė tikrąjį visuotiną tikėjimą visų žmonių sielų išganymui. Ir Jėzus Kristus yra visų tikinčiųjų garbinamas, kaip Dievas. Ir tie, kurį Jį garbina per XIX-ą šimtmečių yra ištikimi Jo sekėjai ir išpažintojai. Jį garbina kaip Dievą išrinktieji ant žemės ir šventieji Danguje ir garbins per amžius.

Skaitant Šv. Rašto puslapius, matome liūdymus ir įrodymus, kad Jėzus Kristus buvo Pats Dievas visame kame lygus Dangiškajam Tėvui. Kad geriau suprasti Jėzaus Kristaus dievybę, pažvelgkime į Šv. Rašto kai kurias vietas ir pasiklausykime tartų Jo paties žodžių: "Kas valgo mano Kūną ir geria mano Kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir aš prikelsiu jį paskutinėje dienoje" (Jon. VI, 55). Žmogaus Sūnus "siųs savo angelų ir surinks savo išrinktuosius nuo keturių vėjų, nuo žemės pakraščio iki dangaus

krašto" (Mark. XIII, 27). "Tėvas nieko neteisio, bet visą teismą atidavė Sūnui, kad visi gerbtų Sūnų, kaip gerbia Tėvas" (Jon. V, 21). "Ką Tėvas daro, tai taip pat daro ir Sūnus" (Jon. V. 19).

Iš tų kelių Šv. Rašto pavyzdžių, matome, kad Jėzus Kristus visame kame yra lygus Tėvui. Jis nuveikė tuos darbus, kuriuos vien Dievas gali nuveikti. Jis atleidžia nuodėmes, Jis sako, kad Tėvas siųs Šv. Dvasią Jo vardu, Jis apreiškė, kad pasaulio pabaigoje grįš į žemę teisti gyvųjų ir numirusiųjų. Jei tai visa paskelbtų koks mąringasis žmogus, visa nieko nereikštų. Vien tik būtų pačių žmonių apvylimas, jei tai visa nebūtų tiesa. Tačiau, Jėzus Kristus yra tikrasis Dievas. Dėl to visa, ką Jis apreiškė, turi būti tiesa ir visa turi įvykti, nes Jėzus Kristus yra pareiškęs: "Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai nepraeis."

Nesuskaitliuojami stebuklai, kuriuos Jėzus Kristus įvykdė, yra neklaidingas liūdimas ir galingas įrodymas, kad Jėzus Kristus yra tikrasis Dievas, nes patys žinome, kad vien tik Dievas gali stebuklus vykdyti, o Išganytojas juos vykdyti Savo vardu. Jis sakydavo: "Aš tau sakau, kelkis ir vaikščiok!"

Kiekvienas Šv. Rašto puslapis ne tik nusakoma, bet ir įrodo Jėzaus Kristaus dievybę; ir Jėzus Kristus yra tikrasis Dievas, antrasis Švenčiausios Trejybės Asmuo, Gyvojo Dievo Sūnus, "Kurs yra, Kurs buvo ir Kurs ateis... Kurs mus mylėjo ir apiplovė Savo Krauju nuo mūsų nuodėmių, ir padarė iš mūsų karalystę ir kunigus Dievui Savo Tėvui; Jam garbė ir viešpatavimas per visus amžių amžius!" (Apreišk. I, 4-6).

VAIRININKO PASIŽYMĖJIMAI

E. J. K.

Teko neseniai pamatyti laikraštyje nupieštą nepaprastai sujaudinantį paveikslą. Ūkininkas sėdi ant tvoros, rankas suėmęs ir galvą liūdnami nuleidęs. Prieš jį ištisas javais pasėtas laukas nuo karščių ir sausros išdegtas ir sunaikintas. Šalia jo, ant tvoros prikaltas paskelbimas kad "ši farma, už neužmokėtus nuosimčius, tokią ir tokia dieną bus parduota ant varžytinių, su visais įrankiais, galvijais, t. t." Paveikslo užvardijimas "Jobo Kantrybė."

IX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

V. Jėzus išvaro iš bažnyčios pirklius.

Evangelija

Luko 19, 41-47.

NUO metu Jėzus, artindamas į Jeruzalę ir pamatęs miestą, verkė jo ir tarė: Kadangi ir tu butumei pažinęs ir tai šitoje dienoje, kas gali suteikti tau ramybės, dabar gi paslėpta tavo akims! Nes ateis tau dienos, kuomet tavo neprieteliai apkas tave pylimu, apstos tave ir suspaus tave iš visų pusių. Jie išties ant žemės tave ir tavo vaikus, tavyje esančius, ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo apklankymo laiko. O įėjęs į bažnyčią, Jis ėmė varyti laukan parduodančius joje ir perkančius, ir jiems sakė: Parašyta: Mano namai

yra maldos namai; jūs gi padarėte iš jų galvažudžių lindyne. Ir Jis mokė kasdien bažnyčioje.

Lekcija

1 Kor. 10, 6-13.

ROLIAI: Negeiskime pikta, kaip kad jie geidė. Nebūkite stabų garbintojai, kaip kaipurie iš jų, kaip yra parašyta: Žmonės sėdosi valgyti ir gerti ir kėlėsi žaisti. Nepaleistuvaukime, kaip kaipurie iš jų paleistuvavo ir viena diena žuvo dvidešimt trys tūkstančiai. Negundykime Kristaus, kaip kaipurie iš jų gundė ir žuvo nuo žalčių. Nemurmėkite, kaip kaipurie iš jų murmėjo ir žuvo nuo žudytojo. Visa tai jiems atsitiko kaip

vaizduotas pamokinimas, parašyta gi mums įspėti, kuriems tenka gyventi amžių pabaigoje. Taigi, kas tariasi stovįs, tevezidi, kad nepultų. Jūsų nebuvu užpuolusi pagunda, perviršijanti žmogaus jėgas. Dievas yra ištikimas; jis neleis jūsų gundyti virš jūsų jėgų, bet dar padarys tokį išėjimą iš pagundos, kad galėtumėte ją pakelti.

Jėzus baudžia Bažnyčią išniekinančius

1. *“Jėzus įėjęs į bažnyčią, ėmė varyti laukan parduodančius joje ir perkančius.”*

Šv. Lukas šiais žodžiais apsakė kas įvyko Jeruzalės bažnyčios prieangyje. Jame buvo žmonių, kurie pirkė ir pardavė gyvulius: jaučius, avis ir balandėlius. Jame buvo, taip pat, pinigų išmainytojai, kurie keitė Romos imperijos pinigus į žydų, nes gyvulius aukoms buvo galima pirkti tik už žydų pinigus. Iš tikrųjų, šioji turgavietė buvo reikalinga, bet ją privalėjo laikyti ne bažnyčioje, o kur nors kitoje vietoje. Kas gi vertė mūsų Išganytoją taip aštriai su parduodančiais ir perkančiais pasielgti. Gal būt, kad parduodantieji darė sau neteisingą pelną, apgaudinėjo perkančiuosius. Galime spėti, kad daktai, kuriuos pardavė ir pirkė, privalėjo būt paaukoti bažnyčiai. Mes galime lengvai dasiprasti kas ten darėsi, kaip ir paprastai atsitinka turgavietėse: didelis šauksmas, galvijų baubimas, melagystės, apgavystės ir kitokios rūšies neteisybės. Tas tikrai buvo didelis bažnyčios išniekinimas, ir mums nereik stebėtis, kad Kristus persiėmęs šventa rūstybe, išvarė iš bažnyčios laukan pardavėjus ir pirkėjus.

2. *“Jiems sakė: “Parašyta: Mano namai yra maldos namai; jūs gi padarėte iš jų galvažudžių lindyne.”*

Dievas pasakė per pranašą Izaiją: “Mano namai visoms tautoms vadinsis maldos namai.” Mūsų Išganytojas kreipia jų dėmesį į šį posakį ir mokiina, kad Jeruzalės bažnyčia, kaip ir kiekvienas Dievo namas, yra maldos vieta ir pamaldumo lavyba, ir todėl visa kita turi būt prašalinta, kas tik trukdo šį tikslą atsiekti. Kristus kalbėdamas jiems, kad jie padarė bažnyčią vagių lindyne, nurodo apgavystę ir neteisybę praktikuojamą

pardavimų ir pinigų mainykavimu. Pažymėtina, kad Išganytojas paprastai buvo taip ramus ir malonus, taip užsikarščiauo ir jėga privertė pardavėjus ir pirkėjus apieisti Dievo namą. Jis buvo taip meilus Zakejui, taip malonus nusidėjėlei Magdalenai, ir didžiausiose įžeidimuose ir pažeminimuose, liečiančius Jo Asmenį, Jis visuomet išlaikydavo pilną ramybę. Tas yra aiškus įrodymas, kad Jam labiausiai nepatinka šventų vietų išniekinimas.

Ši tiesa ypatingai taikoma mūsų bažnyčioms, kurios yra šventesnės už Jeruzalės buvusią bažnyčią. Jeruzalės bažnyčioje buvo tikrai dievybės atvaizdas, sandaros skrynias su Dievo įsakymais ir Mozės knygomis, o mūsų bažnyčiose gyvena Jėzus Kristus tikrasis Dievo Sūnus Švenčiausiam Sakramente. Mūsų bažnyčios yra maldos vieta, švento susitelkimo vieta, didžiausios Dievo pagarbos vieta, Dievo malonių išpylimo vieta, minties prie Dievo pakėlimo ir su Juo pasikalbėjimo vieta. Mūsų bažnyčiose reik saugotis darytis, kas įeina, ar kas išeina, nesijuokti, nekaltėti, o tik melstis mintimi ir lūpomis ir veizėti į altorių, kur gyvena mūsų Atpirkėjas Jėzus Kristus Švenčiausiam Sakramente.

3. *“Ir Jis mokė kasdien bažnyčioje.”*

Kristus turėjo tik kelias dienas begyventi, nes šios dienos Evangelijoje užrašytas atsitikimas įvyko Palmių Sekmadienį, ir Didįjį Penktadienį Jis mirė ant kryžiaus. Atrodo, kad Atpirkėjas privalėjo tas kelias likusias dienas praleisti ramiame nuošalume, ypač po trijų metų sunkaus žmonijos išganyto darbo. Bet ne, Jis mokė kasdien bažnyčioje. Jis mokė iki Didžiojo Ketvirtadienio vakaro ir baigęs mokymo misiją, nukeliavo į Alyvų daržą, kur buvo suimtas. Kaip Jis buvo rūpestingas išpildyti savo dangiškojo Tėvo valią, Kurs Jį siuntė atpirkti žmoniją. Mes ir sekime savo Atpirkėją, neieškome ant žemės poilsio, bet darbuokimės pagal savo pašaukimą, nes mes esame šiame pasaulyje ne poilsui, bet darbui. Atlikinėkime savo pareigas patvariu uolumu mūsų tobulėjimui ir šventėjimui, ir kiek galime, rūpinkimės mūsų artimo gerove, kad Dievas kaip atlyginimą už mūsų darbą suteiktų mums amžiną laimę dangaus karalijoje.

Šventoji Ona - Dievo Išrinktoji

Žmogaus didžiausia nelaimė, po Adomo nupuolimo, buvo, kad jis prarado pašvenčiamąją Dievo malonę ir teisę įgyti dangų. Tačiau Dievas parodė žmogui didelį savo gailingumą, nutardamas išgelbėti jį iš tos nelaimės, į kurią jis buvo įkritis. Kaip gi Dievas atliks šį išganymo arba išgelbėjimo darbą? Tiesa, Jis turėjo daug visokių būdų, kuriais Jis galėjo išganyt žmoniją. Tačiau Jis pasirinko tokį būdą, kuris geriausiai atitiko Jo gerumui ir meilei.

Švč. Trejybė nutarė, kad antrasis Asmuo taptų žmogumi, kentėtų kančias ir mirtų už visą žmoniją. Jis būdamas amžinojo Dievo Tėvo amžinasis Dievas Sūnus Savo neįkainojamąją kraujo kainą atlygias Dievo teisingumui, atpirks žmones ir gražins jiems prarastąją pašvenčiamąją malonę ir teisę būti Dievo vaikeliais ir dangaus paveldėtojais. Dievas yra begalinė Esybė, Jo teisingumas yra begalinis, tai atlygiati Dievo teisingumui ir gražinti žmogui pirmąją pašvenčiamosios malonės stovį, reikėjo tokio Asmens, Kurs būtų Dievas žmogus, kad šis Dieviškasis vienas Asmuo turėtų dieviškąją ir žmogiškąją prigimtį, ir kaip Dievas savo begaline kai-

na užganapadarytų Dievo teisingumui ir kaip žmogus galėtų kentėti ir mirti ir taip padaryti žmogų amžinai laimingu. Bet, kad dangiškojo Tėvo Sūnus taptų žmogumi, Jam reikėjo tokios skaisčios Panelės kuri atitektų būti Jo motina. Dievas nuo amžių išrinko Švč. Panelę Mariją būti Jo Motina ir apdovanojo jos sielą pašvenčiamąja malone, sutverdamas ją skaisčią, nekaltą be gimtosios nuodėmės sutepimo. Jis Mariją pripildė malonėmis. Jis ją apdovanojo išminties ir dorybių neapsakomomis privilegijomis. Žodžiu sakant, Jis padarė, kad Marija būtų verta tapti Dievo Motina.

Švč. Paneli Marijai irgi reikėjo Motinos, kuri atitektų būti Dievo Motinos Švč. Panelės Marijos Motina. Todėl V. Dievas išrinkdamas Šv. Oną būti Marijos motina, ją apdovanojo labai didelėmis virš prigimtomis malonėmis ir garbingomis dovanomis, įdant ji būtų verta būti Nekaltai Pradėtos Švenč. Panos Marijos Motina. Šv. Ona savo gražiu gyvenimu ir sąžiningai sunaudojimu Dievo malonių viršyjo visus kitus žmones, ir todėl Dievas išrinko ir paskyrė ją būti Marijos motina.

Nei viena iš Izraeliaus šventumu pagarsėjusių moteriškių, nebuvo verta būti "Pažadėtosioms Panelėms" motina, kaip tik Šv. Ona. Sara, Rebeka, Rachela, Estera, Debra ir Judita, — visos buvo gražios ir doringos moteriškės, bet nepakaktinai. Dievas visuomet ir visame ieško sielos gražumo. Iš visų tų moteriškių, Šv. Onos siela buvo gražiausia. Dievas, tiesa, su meile žiūrėjo į tas visas moteriškes, bet Jis nei vienos neišrinko. Jis labiausiai mėgo Šv. Oną, kuri buvo nusizėminusi ir kukli, neturtėlė ir nevaisinga... Kodėl? Todėl, kad ji savo privilegijomis bei dorybėmis viršyjo jas visas. Mes galime dasiprasti, jogaie nuo visų amžių Dievas amžinąja meile Šv. Oną numylėjo. Anot Šventųjų Bažnyčios Daktarų, Dievas mylėjo Jėzaus Kristaus žmogystę labiau negu visą žmoniją. Panašiai, Jis irgi mylėjo Jėzaus Kristaus Motiną labiau negu angelus ir visus išrinktuosius. Taigi, Šv. Ona, kaip Švč. Panos Marijos motina, dalinasi garbe ir laime, kurią Dievas visiems Savo ištikimiesiems nuo amžių yra prirengęs.. Sako Šv. Tomas, "Dievas prirengia tuos, ku-

riuos Jis išrenka kokiam nors ypatingam darbui atlikti, ir padaro juos tinkamais, idant galėtų išpildyti jų užduotą pareigą.”

Kokia Šv. Onos aukštybė, kokia jos garbė, kai mes prisimename, kad ji buvo Švč. Panelės Marijos motina ir Jėzaus Kristaus, pasaulio Išganytojo, bobutė. Todėl visuomet atsiminkime Šv. Onos garbingumą ir galingąjį prie Dievo užtarymą, melddami jos malonios globos visuose mūsų gyvenimo reikaluose, ypač katalikiško vaikelių išauklėjimo, kad kaip Šv. Ona pati kosąžiningiausiai užlaikė visus Dievo įsakymus, taip pat, mokino ir savo Dukrelę Švč. Panelę Mariją viskas kart mylėti Dievą karštesne meile ir visuomet pasivesti Jo Apveizdos surėdymams. Šv. Onos šventė pripuola liepos 26 d.

V. P. Gražulis, M.I.C.

MARIANAPOLIS

Birželio 20 d. mūsų kolegiją aplankė garbingas svečias — Jo Ekscelencija Vyskupas McCarthy, D.D. iš Portland, Maine. Garbingasis svečias jau nepirmą kartą atlanko Marianapolį. Jisai keletą kartų buvo ir pirmiau mus aplankęs, bet tuomet dar nebuvo vyskupu. Prieš savo išaukštinimą į vyskupą, Jo Ekscelencija buvo šv. Tamo seminarijos Hartford, Conn. rektorius pavaduotojas.

Garbusis Svečias kiekvieną kartą atvykęs pareiškia savo didelio pasigėrėjimo mūsų mokslo įstaiga, jis neslepia to džiaugsmo, kad tokia puiki nuosavybė atateko katalikams. “Vai graži, graži, ta mūsų kolegija!” sako Jo Ekscelencija. Koks gražus priminimas ir paraginimas mums lietuviams, kad mes suprastume ir geriau įvertintume čią savo katalikišką ir tautišką mokslo įsteigą.

Vyskupas McCarthy žadėjo šią vasarą dar sykį aplankyti kolegiją. Geriausias jo nuomone laikas tai ruduo, kada visus gražius žiedus ir žaliuosius lapus pakeičia įvairiaspalviai lapai, tiekdami visam parkui nepaprastai gražaus mėniškio grožio. Tiesa, Marianapolis gražus visuomet, net žiemą, nes gražios eglės ir lapuočiai kedrai bei kiparisai niekuomet savo lapų nemeta. Parkas visuomet gražus ir žalias. Visuomet gyvas kaip kad yra gyva čia besimokančių jaunuolių lietuviškoji ir katalikiškoji dvasia. L. K.

ŠVENTO PETRO RYTUOSE MISIJA

Šv. Lukas mums nepasako kur Šv. Petras iškeliavo stebuklingai pasiliuosavęs iš Jeruzalės kalėjimo, tačiau mes žinome iš kitų šaltinių, kad jis tuojuo aukeliavo į rytus. Tikrai žinome, kad šv. Petras kurį laiką apsiustojo Antijokijoje, ir jis net kelis kartus ten lankėsi. Persekiojimo metu krikščionys pabėgę iš Jeruzalės, Antijokijoje įkūrė krikščionių draugiją (AD. 11, 19-21). Šv. Petro esimą Antijokijoje įrodo nuotikis, liečiantis žydų ceremoninį įstatymą, Šv. Povilo apsauktas galiečiams (Gal. II, 11-21). Jeruzalėje Apaštalai Petras, Jokūbas ir Jonas patvirtino Šv. Povilo apaštalavimą pagonims, o jie patys ketino darbuotis daugiausiai tarp žydų. Šv. Povilui besant Antijokijoje, atvyko ten Šv. Petras ir laisvai maišėsi ne žydais krikščionimis lankydamas jų namus ir bendrai valgydamas. Bet atvykus iš Jeruzalės krikščionims žydams, Petras bijodamas papiktinti juos, jis liovėsi bendravęs ir valgęs su neapipiaustytais.

Jo pasielgimas labai paveikė kitus krikščionis žydus, taip kad, net Barnabas Šv. Povilo bendradarbis vengė valgyti su krikščionimis pagonimis. Šitoks elgėsis visiškai buvo priešingas Šv. Povilo principams ir lavybai, ir galėjo privesti atsivertusius pagonis prie suirimo, taigi Apaštalas viešai papeikė Šv. Petro elgėsi, nes išrodė, jis taip daryda-

mas, nori priversti atsivertėlius pagonis tapti žydais, priimti apipiaustymą ir žydų įstatymą. Šitas atsitikimas yra Šv. Petro autoritetingos pozicijos taip pat įrodymas Bažnyčioje, nes jo pavyzdys ir pasielgimas buvo laikoma kaip galutinas sprendimas. Bet Šv. Povilas išvydęs Šv. Petro ir atsivertėlių žydų nenuosėklumą jų elgėsyje, be jokio svyravimo stojo ginti atsivertusiųjų pagonių laisvumą nuo žydų įstatymo. Be abėjo, Šv. Petras užgyrė tautų Apaštalo reikalavimą, ir po to vienodai su atsivertusiais pagonimis ir žydais elgdavosi.

APAŠTALŲ SANTARYBA JERUZALĖJE

Šv. Petras progai atsitikus grįžo į Jeruzalę, pas tikinčiuosius, kuriuos persekiojimo metu (Po Kr. 42-44 m.) jis iškeliaudamas pavedė Šv. Jokūbo, Jėzaus giminaičio globai. Apaštalų visotinis Jeruzalėn susirinkimas ir Šv. Petro jame vadovavimas. Šio apaštalų visatinio susirinkimo Jeruzalėje (apie po Kr. 50-51 m.) priežastis buvo, kad kraštutiniai atsivertėliai žydai, gyvenantieji Antijokijoje, darė kėblumų ŠS. Povilui ir Barnabui, reikalaudami, kad atsivertusieji pagonys apipiaustytų ir užlaikytų Mozės įstatymą, taigi šio miesto krikščionys išsiuntė Apaštalus Povilą ir Barnabą bei kitus pasiuntinius į Jeruzalę išrišti atsivertusiųjų pagonių klausimą. Šio svarbaus klausimo nagrinėjime ir išsprendime Šv. Petras duoda galutinį sprendimą. Susirinkime kilus dideliu ginčui, Šv. Petras tarė sprendžiamąjį žodį: "Vyrų broliai, jūs žinote, kad nuo seno laiko Dievas išrinko iš mūsų tarpo, kad pagonys iš mano burnos išgirstų Evangelijos žodį ir įtikėtų. Dievas, Kurs pažįsta širdis, paliudijo, duodamas jiems Šventosios Dvasios, kaip ir mums, ir nedarė jokio skirtumo tarp mūsų ir jų, tikėjimu apvalydamas jų širdis. Kam tat dabar gundote Dievą, dedami ant mokytinių sprando jungą, kurio nei mūsų tėvai, nei mes galime panešti? Juk mes taip pat, kaip ir jie, tikimės būsią išganyti Viešpaties Jėzaus Kristaus malone" (AD. 15, 1-29). Po to ŠS. Povilas ir Barnabas apsakė kaip Dievas laimina pagonims, grįžtantiems prie Jo (Gal. 2, 1-10). Šv. Jokūbas, vyriausias žydų krikščionių atstovas priėmė Šv. Petro sprendimą vienminčiai ir padavė pasiūlymą, kurs

buvo atsivertusiųjų pagonių naudai aplinkraštyje pareikštas.

Atsitikimai Kesarijoje, Antijokijoje ir Jeruzalės santaryboje Šv. Petro nusistatymas link atsivertusiųjų iš pagonių buvo aiškus. Kaip ir kiti Apaštalai, jis laikė save pašauktu pirmiausiai skelbti tikėjimą į Jėzų tarp žydų, taip kad išrinktoji Dievo tauta būtų dalininkė išganyje į Atpirkėją, jiems pažadėtąjį ir iš jų tarpo kilusįjį. (AD. X, 42). Regėjimas Jopėje ir Šv. Dvasios malonių išliejimas ant Kornelio ir jo gimiaės priverstė Šv. Petrą tuojau juos priimti į tikinčiųjų draugiją, be uždėjimo ant jų žydų įstatymo. Praktikoje jis savo apaštališkose kelionėse pripažino pagonių ir žydų atsivertusiųjų lygybę, ką įrodo jo pirmykštis Antijokijoje elgėsys. Jo nuošalumas nuo atsivertusiųjų pagonių, tik iš atžvilgio krikščionių žydų, atvykusiųjų iš Jeruzalės, buvo padarytas, nes jie buvo laikai prisirišę prie savo žydiškumo ir priešinosi Šv. Povilo nusistatymui link atsivertėlių iš pagonių, bet nieku būdu nebuvo Šv. Petro oficialis pripažinimas jų klaidingam supratimui. Lygybės pagrindas aiškiai ir neužginčijamai matosi jo nusistatyme Jeruzalės santaryboje. ŠS. Petro ir Povilo savokoje nebuvo dogmatinio skirtumo link žydų ir pagonių krikščionių išganymo. ŠS. Petras, Povilas ir kiti Apaštalai pripažino atsivertusius iš pagonių kaip krikščionis brolius visame lygius, nes žydai ir pagonys krikščionys sudarė vieną Kristaus Karaliją-Bažnyčią.

(Bus daugiau).

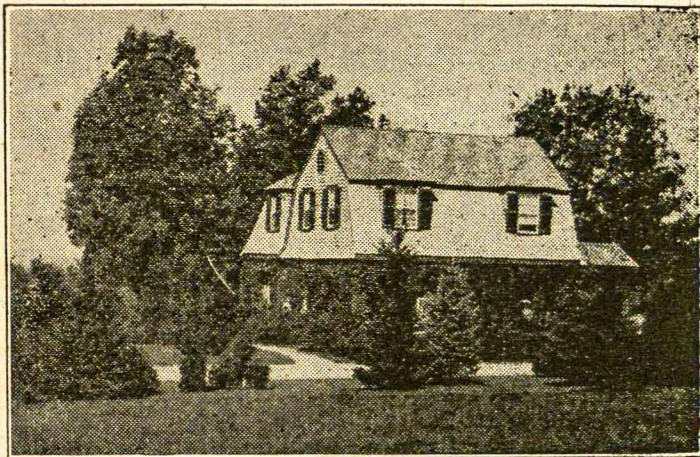
VAIRININKO PASIŽYMĖJIMAI

E. J. K.

Aną dieną prie stalo keli mūsų ginėjųjoms apie didmieščių piktybes, vagystes ir t.t. Mums bekalbant, darbininkas parėjo iš lauko, kur buvo nuėjęs arti su traktorium ir mums pranešė, kad apie 30 galionų gazolino ir 3 galionai aliejaus kūrė buvo palikti lauke, atstu nuo namų, buvo pavogti perėitą naktį. Žinoma, kalbos apie vagystes didmieščiuose buvo tuojaus nutrauktos. Nežiūrint kur žiūrėsi, ar didmieščiuose ar kaimose, ar tyruose ar džunglėse, — kur tik rasi žmonių, ten ir rasi žmoniškų silpnųjų.

Kun. Kazimieras Urbonavičius ir Kolegija

JONAS KMITAS IR KOLEGIJA

KMITVILLE, ARBA JONO KMITO NAMAS,
MARIANAPOLIS, THOMPSON, CONN.

Prieš porą metų žinomas mūsų rašytojas ir poetas Jonas Kmitas — kun. Kazimieras Urbonavičius minėjo 40 metų literatinio darbo sukaktuves. Tos sukaktuvės, nors ir kukliai buvo minėtos, vis dėlto parodė kiek daug Jono Kmito prirašyta, kaip gražiai išėivijai pasidarbuota. Toji metų eilė taip pat išdavė “paslaptį”, kad Jonas Kmitas jau nebejaunas žmogus. Tačiau savo dvasioje jis tebėra jaunas ir aktyviai tebedalyvauja mūsų visuomenės gyvenime ir spaudos darbe.

Nors kun. K. Urbonavičius jau prieš keletą metų pasitraukė iš aktyvių klebono pareigų, tačiau uoliai darbavosi lietuvių parap. Bostone ir nuolat rašė vedamuosius straipsnius “Darbininkui”.

Mes dar nežinom, ar gerb. kun. Urbonavičius pasitrauks iš “Darbininko” redakcijos, tačiau jau turime patikrintų žinių, kad jis apleido Bostoną ir apsigyveno prie Marianapolio Kolegijos, Thompson, Conn. Namelis, kuriame jis apsigyveno, pavadintas Kmitville.

Mūsų visuomenei jau nuo seniai žinoma, kad kun. Urbonavičius buvo uolus rėmėjas

visų tautos ir visuomenės reikalų. Bet ar tik ne daugiausia širdies yra įdėjęs į darbą, kuris vedė prie įsteigimo lietuvių kolegijos Amerikoje. Tuo reikalu nemažai yra prirašęs straipsnių ir eilių. Kiekviena proga jis ir gyvu žodžiu ragino visuomenę imtis rimtai už darbo ir įsteigti kolegiją. Kada Tėvai Marijonai kolegiją įsteigė, kun. K. Urbonavičiaus asmenyje surado tikrai nuoširdų talkininką ir gausų rėmėją. Jis aukoja gausias pinigų sumas, jis padeda organizuoti studentiją ir moksleiviją, apsiima būti jų laikraščio “Studentų Žodžio” vyriausiu redaktorium ir jam bendradarbiauja. Žodžiu, kun. K. Urbonavičius visada buvo ir tebėra prieteliu ir rėmėju to lietuvių jaunimo, kuris siekia mokslo, šviesos.

Apsigyvenęs kolegijoje Jonas Kmitas pasidarys dar artimesnis moksleivijai ir ją dar labiau pamils. Reikia laukti, kad kolegijoje gyvendamas J. Kmitas dar labiau padirbės literatinio darbo srityje. “Draugas” linki jam sveikatos, ilgo amžiaus ir geriausio pasisekimo naujoje vietoje — Kmitvilėje.

BROLIŠKAS ĪSPĒJIMAS

Broliškoji meilē reikalauja, kad mes klystantī artimā ģspētume ir gražintūme ģ tiesos ir ģoros keliā. Mūsū Īsganytojas ūzdeda mums kaipo priedermē šiais žodžiais: "Jei tavo brolis tau nusidējo, eik ir bark jī tarp savēs ir tarp jo vieno. Jei jis tavēs paklausys, tu laimējai savo broļi" (Mat. 18:15).

I. Kada mes privalome ģspēti savo artimā?

1. *Kai mūsū artimo nusikaltimas yra tikras.* Kol mes nesame tikri mūsū artimo nusikaltimu, tol mes neprivalome jo ģspēti. Taip pat, nereikia, ģr net neleistina tyrinēti artimo kaltybēs. Tyrinējimo pareiga priklauso vyresniesiems ir tėvams. Jie privalo žinoti kā jū pavaldiniai ar vaikai veikia, ar jie pildo savo pašaukimo pareigas. Bet jei asmuo nēra mūsū priežiuroje, tai mes neprivalome saugoti jo elgēsī. Nes yra tokiū, kurie kitus saugoja daugiau negu patys save, ir jie ištyrinēja viskā, kas tik dedasi apie linkēje, kad tik galētū surasti mažiausī nusikaltimēļi. Toki geradariai privalo save gerai iširti, saugotis kitū neįtarinēti ir nekenkti visuomenēs gerovei. Mes neturime patikēti kiekvieniai žiniai arba pranešimui, nes dažnai jie yra netikri arba perdēti. Todėl nesisukink ģspēti savo artimā, kol nebūsi tikras apie jo kalte, ir žiūrēk, ar turi teisē ģspēti jī, ir ar bus iš to nauda.

2. *Tada reikia ģspēti artimā, kai be mūsū ģspėjimo, nesimato galimybēs jo pasitaismui.* Nes jei asmuo padarēs klaidā, tuojau taisosi, nēra reikalingas ģspėjimo. Broliškas ģspėjimas yra dvasinē išmalda. Kaip mes neprivalom duoti žmogui išmaldā, kurs kitados buvo neturtingas, o dabar yra turtuolis, taip pat nereikia taisyti nusikaltēļi, kurs jau pasitaisē. Net ir tada nereikia ģspēti savo artimā, jei reiškiasi tikri vilties ženklai, kad jis jau taisosi. Bet jei yra gera priežastis, kad jis pats nepakeis savo nusistatymo ir nesitaisys, tai artimo meilē saisto mus jī ģspēti.

3. *Tada reikia ģspēti artimā, kai yra vilties, mūsū ģspėjimas atneš gera.* Jei mes nesitikime, kad artimas mūs paklausys, ir vieton taisyti, darytūsi dar blogesnis, mūsū

ģspėjimas būtū betikslis. Nes ligoniui gali duoti geriausius vaistus, jei jis jū nepriims, jam jie nepagelbēs, o tik suaržins. Bet viršininkai, turintieji valdžią, visuomet privalo ģspēti savuosius ir juos priversti atlikinēti savo pareigas, ir neklusniuosius nusikaltēlius bausti bendrājam gerui. Tėvai, nors ir žinotū, kad jū ģspėjimas paliks be vaisiū, tačiau neprivalo paliauti ģspējē vaikus, nes tėvai yra vaikū viršininkai ir jū luomo pašaukimas saisto juos mokyti, ģspēti ir taisyti savo vaikus. "Aš pasakiau tai, ir išgelbėjau savo sielā." Īsganytojas ģspėdavo rašto žinovus ir pariziejus, nors žinojo, kad jie nepasitaisys.

4. *Tada reikia ģspēti artimā, kai viršininkai apleidžia savo pareigā ir nēra kas tuomi ūzsūmtū.* Īspėjimo priedermē pirmiausiai priklauso viršininkams, ir jei jie išpildo savo pareigā, kiti neprivalo kištis šiame dalyke. Bet jei viršininkai nepildo savo pareigos, ir nēra kam juos ūzvaduoti, tai artimo meilē saisto kitus žmones ģspēti klystantijī artimā. Jei vyresnieji nežinotū apie pavaldinių nusikaltimus, kurie yra sunkūs ir negalima jī sustabdyti, tada reik pranešti vyresniesiems.

5. *Galutinai, tada reikia ģspēti artimā, kai ģspėjimui grēsia didelēs skraudos pavojus.* Artimo meilē nesaisto tada, kai ģspėjimui grēsia pavojus apturēti didelē skraudā. Jei būtū baimē ģspėjant artimā netekti nuosavybēs ar net gyvybēs, tada yra laisvas nuo ģspėjimo. Bet jei žala yra menkutē ir yra viltis ģspėtojo pataisa, reik ģspēti jī. Bet vyresnieji, tėvai ir sielū ganytojai visuomet privalo ģspēti, sudrausti, pabarti, nes jū šventa ir griežta pareiga juos saisto atatikti jū aukštam pašaukimui.

II. Kaip mes privalome ģspēti savo artimā?

1. *Išmintingai.* Šv. Gregorius Didysis pažymi: "Vieni ir tie patys vaistai nevisuomet atitinka visiems ligoniams; kai kuriems gali būti naudingi ir juos išgydyti; kitus pablogins ir net gali būt priežastimi jū mirties. Panašiai yra ir su ģspėjimu, kurs yra vaistai išgydyti mūsū artimā, sergantī sielos liga. Mes ģspėdami ir pabardami, turi-

me tēmyti artimo luomą ir nusiteikimą. Mes išpėdami asmenis aukščiau esančius už mus, rodykime jiems pagarbą, nes kitaip jie užsigaus ir atmes mus su panieka. Mes galime laisviau išpėti žmones sau lygius, bet ir su jais turime saugotis peržengti išminties ir meilės ribas, jei norime, kad mūsų išpėjimas būtų pasekmingas. Pavaldinius išpėdami, kalbėkime karštai ir rintai, ypač su tais, kurie yra atkaklūs, nejauslūs prieteliškiems perspėjimams ir nieko nepaiso.

2. *Meilingai.* Kiekvienas priims prietelišką ir malonų išpėjimą, o išmetinėjimai ir įžeidimai atstume ir daugiau daro bloga negu gera. Šv. Pranciškus salezietis sako: "Daugiausia pagausiusių su keliais medaus lašiais negu ūksuso statine." Šventasis taip sako iš savo patyrimo. Jis vieną dieną Anceijoj, Francūzijoje sakė pamokslą, priėję du advokatai padavė jam popierą. Šventasis manydamas, kad yra kas tokio skubaus, gal būt, reik žmonėms paskelbti, paėmė jį, perskaitė jo turinį, ir radęs jame labai įžeidžiančius jį žodžius, toliau tęsė savo pamoką, neparodamas nei mažiausio sujudimo ar nepatenkinimo. Po pamokslą jis nuėjo pas advokatus, visai neminėdamas įžeidimo, paklausė jų, kaip tai atsitiko, kad jis užsitarnavo jų nemalonę. Jie jam pasakė. Jis užtikrino juos, kad nieko nebuvo tokio jo mintyje kas galėtų įžeisti ar užgauti jų jausmus, ir atsišlapęs prieš juos, prašė atleidimo. Jie taip susimaišė, susigėdo ir prašė jo atleidimo, ir nuo tos valandos gyveno su šventu vyskupu didžiausioje ramybėje ir santaikoje. Tai tokia yra ramybės ir artimo meilės įtaka ant klystančios širdies. Nepamirškime Apaštalo žodžių: "Broliai, jei žmogus ir įpultų netikėtai į kokią nuodėmę, jūs, kurie esate dvasiniai, pataisykite tokį, laikydamies ramumo dvasios" (Gal. 6:1).

3. *Tinkamu laiku.* Jei klystantis asmuo yra aistroje, perspėjimo ar pabarimo žodis bus veltui. Jis atmes su panieka ir pasibiaurėjimu nuoširdžiausį išpėjimą ir neklausia. Gydytojais neuduoda jokių vaistų ligoniams kada karštis yra aukštai pakilęs. Jie laukia kol karštis atpuola ir į normalesnį stovį sugrįžta. Mes privalome daryti panašiai, atidėkime išpėjimą iki aistra atvės ir minties

ramybė sugrįš. Reik saugotis išpėti tada, kai yra supykęs, girtas ar blogame ūpe. Reik palaukti kol išsipagirios, pereis pyktis, igys gerą nusiteikimą, tada jį išpėk.

4. *Tinkamaj vietoj.* Išganytojas mums įsako išpėti mūsų artimą pradžioje ir privačiai: "Jei tavo brolis tau nusidėjo, eik ir bark jį tarp savęs ir tarp jo vieno" (Mat. 18:15). Nė vienas žmogus nenori pasirodyti kaip nusidėjėlis. Kiekvienas pageidauja, kad jo nusikaltimai būtų paslėpti kiek tik galima nuo pasaulio akių, ir jis būtų laikomas pagarboje. Jei nuodėmės bus viešai apreikštos, jis jausis įžeistas. Jis, jei galės, užsigins, susijaudins ir bandys ant kito bėdą nuverstį ir save pateisinti. Šita yda yra labai įsigalėjus tarp vedusiųjų asmenų, kurie bara kits kitą savo vaikų ir svetimųjų akyvaizdoje. Jie tuo stato pavojuje savo autoritetą ir piktina namiškius. Tik tada galima viešai išpėti, pažarti, bausti, kai piktadarybė yra vieša ir blogos pasekmės, arba kuomet žinai iš patyrimo, kad privatus išbarimas nieko gera neduos, jis turi būt išpėtas viešai. Taip Kristus keletą kartų viešai ir rūščiai barė rašto žinovus ir parizėjus, kad sustabdžius papiktinimą, kurį Jo mokytiniai arba kiti žydai galėjo prisisavinti.

5. *Mes patys duokime gerą pavyzdį.* Mūsų žodžius privalo sekti geri pavyzdžiai. Šv. Jonas Auksaburnis sako: "Mažiausiai daro įtekmės mokytojas, kurs yra išmintingas tik žodžiuose, nes tai ne mokytojo amatas, bet aktorius." Tas, kurs išpėja, veda gerą, dorą gyvenimą, jo žodžiai daro išganingą išpūdį jo artimui, kurs mes daręs blogą ir taisy savo gyvenimą. Šv. Izidorius sako: "Žodžiai be darbų girdimi tik ausimis, bet jei jie lydimi darbais, pereina į širdį ir sujudina valią." Kaip daug mus pamokina švento tyriوليو Abraomo pavyzdys. Uolusis Dievo tarnas ilgai vargo patraukti netikinčiuosius priminti Evangeliją, bet visos jo pastangos pasiliko bergėžios. Bet kada jis kantrybėje ištvėrė įžeidimus, smūgius, tada jie artinos prie jo su diėete meile. Jie atsakė: "Štai šio žmogaus kantrybė ir jo meilė mums! Jis nepaiso visų įžeidimų ir škausmų, jis tveria skelbdamas savo mokslą. Jei žodžiai nebūtų Dievo įkvėpti, jis tikrai nekentėtų dėl mūsų.

Viena Darbo Diena

(LAPAS IŠ JAUNOJO KUNIGĖLIO DIENRAŠČIO.)

(Tęsinys)

3:00 val. — Trumpas pasivaikščiojimas tyrame ore. Bevaikščiodamas, jis išgirdo sunkų dūsavimą ir greitą eisną. Jis atsisuko ir pamatė storą moteriškę, kuri stengėsi jį pasivyti. “Tėveli. — Bankas??? Mano pinigai???? Ar juos išimti ar palikti? Ką įsakysi, aš padarysiu...” Ji minėjo vieną vietinę banką, kuri neseniai užsidarė ir ji norėjo žinoti ar ir jos banka į tokią nelaimę įkris. Kunigui labai patiko jos pagarbos dvasia, bet jis sau pagalvoja jog jis neėsas finansistas, ir, dėja, ji greitai galėtų apkaltinti, jeigu nelaimingai įvyktų jo patarimas. Tat jis švelniai patarė jai nueiti pas kitą pasiklausti.

4:00 val. — Pamoka vaikams kurie lanko viešąją mokyklą. Tiktai maža dalis susirinko. Jis dažnai pamintijo apie apgailėtiną padėtį šių vaikelių apsunktintų nerūpestingais tėvais, ir, visiškai be tikėjimo, kurie turi kovoti su tuo sunkiu gyvenimu be tinkamo išsilavinimo. Jis darė ką galėjo, bet ta valan-

Ateikite, įtikėkime į Dievą, Kurį jis skelbia.” Ir įtikėjo į Dievą ir vedė gražų, krikščioniškąjį gyvenimą.

Laikykis šių taisyklių išpėdamas savo artimą. Pamokyk, pabark gudriai ir veng prievartą darančio uolomu, kurs daugiau kenkia negu gera daro. Savo pasielgimu parodyk, kad tavo pasibarime glūdi kitų meilės motyvas, ir kad tu ne ką kitą turi savo žvilgsnyje, kaip tik tikrąjį savo artimo gerą. Išpėdamas artimą, saugokis užsikasėčiavimo, sujudimo ar savimylės. Tėmyk laiką, vietą ir išpėk privačiai, nebent ypatingos apystovos kitaip reikalautų parodyti tavo artimui, kad tu išpėji jį ne užgėdinimui, bet pataisymui. Lai tavo žodžius lydi geras pavyzdys, ir būk laisvas nuo prasikaltimų, kuriuos randi savo artimame. Pagal šių nurodymų gyvendamas išpildytis broliško išpėjimo krikščioniškąją priedermę su meile ir uolumu, ir Dievas gausiai tau atlygins už artimo meilės krikščioniškąjį darbą, nes “tie, kurie mokina teisybės žibės amžinai kaip žvaigždės” (Dan. 12:3).

da įtikino jį kad parapijos mokykla gali išrišti šį svarbų klausimą.

5:00 val. — Grįždamas į kleboniją sutiko jį mažas Semis Šteimas, Šteintų Bendrovės ainy, saldainių pardavėjas, laikraščių dalintojas, ir t. t. Semis atkišo jam laišką, kuriame jis rado:

“Gerbiamas Tėveli, —

Mes siunčiame atgal jūsų čekį delto kad jis nieko nevertas. Ačiū,

M. Štein.

Voke jis rado dešims dolerių čekį su bankos parašu, — “Be Vertės.” Vikaras, perskaitęs, nusišypsojo. Pasidarė kaip jis numanė: — Pora savaičių atgal, vienas žmogus pasiprašė tinkamo mokslo tapti Kataliku. Jis pradėjo lankyti regulariškai ir galutinai, jis pasisakė jog neseniai baigęs kalėti Sing Sing kalėjime ir mėginęs vėl iš naujo pradėti gerą gyvenimą, nežiūrint policijos opozicijos. Jam reikėjo penkių dolerių užsimokėti už butą; kita kart, reikėjo dar penkių dolerių įsigyti leidimą vairuoti automobilį ir t. t. Pagaliau jis pranešė kad jis gavo darbą ir kad jo naujas samdininkas davė jam dešims dolerių kaipo dalį pirmos savaitės užmokesnio. Dabar jis klausia ar Tėvelis jam išmainytų tą čekį, kadangi niekas jam nepasitikėtų. Kunigas, savo nekaltybėj, davė jam dešims dolerių ir čekį nusiuntė Šteinui užmokėti skolą už laikraščius. Ir štai kokia išeitis. Kunigui šitas patyrimas kainavo \$25. Ateityj, jis nutarė, būti atsargesnis tokių niekšų kurie moka taip apgaudinėti.

5:10 val. — Keli reikalai klebonijos ofise.

6:00 val. — Vakarienė. Malonus pasikalbėjimo laikas.

6:10 val. — Skubus kvietimas prie ligonio. Jaunas berniukas sužeistas automobiliu. Vikaras išoko į parapijos Forduką ir “nulėkė” į pašauktąją vietą. Atvyko, kada ligoninės automobilius savo nelaimingą naštą vežė į ligoninę. Kunigas paskum važiavo, bet greitai atsiliko gatvių judėjime, kurį ligoninės automobilius ignoravo. Privažiavus prie ligoninės, berniukas jau buvo paguldytas tam tikram skyriui, apsuptas gydytojų ir slaugių pulko. Kunigas tuojau prisartiino prie lo-

velės ir tarnautojai mandagiai pasitraukė. (Jie visada su pagarba elgėsi su juo, kada jis ateidavo į tą ligoninę — o ji buvo miesto ligoninė, ne katalikiškoji.) Kadangi berniukas turėjo pilną šamonę, jis liepė jiems tęsti savo darbą. Jis atsistojo šalia ir žiūrėjo. Vaikas buvo visiškai žinas, jo pabalęs veidas prakaitu išpiltas, lūpos ir pirštų nagai pamėlynavę ir lengvas, greitas alsavimas, — aiškiai įrodė, jog jis skausmo nejautė, neatsižvelgiant, kad jo kairioji koja beveik iš vietos išrauta ir jo viduriai baisiai sutriuškinti. Gydytojai davė jam *caffein'o* ir karštai jį apklojo keliomis paklodėmis.

“Smarkus pertrenkimas,” tarė vienas iš jų. “Pakol jis neatsigaus, mes nieko negalime padaryti.” Kunigui prisiartinus, berniukas paklausė, “Tėveli, ar aš mirsiu?” Jam atsargiai buvo pasakyta kad viskas bus gerai. Kunigas iš klausė jo Išpažintį, patėpė aliejais ir suteikė visuotinius atlaidus. Jis negalėjo priimti mirštančių Šv. Komuniją, nes jis įpuolė į sunkų miegą. Kai viskas buvo padaryta, atėjo nelaimingojo motina ir sesuo. Giliai nuliūdę, bet tikėjimu pastiprinti. “Aš džiaugiuos kad Tėvelis čia esi,” sakė motina.

Berniukas nuolat silpnėjo. Buvo aišku kad viduriuose kraujas tekėjo. Kunigas atkalbėjo mirštančių maldas, ir, sužinojęs kad ligonis naktį pergyvens, jis grįžo klebonijon.

8:30 val. — Pašauktas ofisan. Keli asmenys norėjo pasirašyti į knygas, prieš artinančią vestuvių dieną. Keturi jie buvo — berniukas ir mergaitė (daugiau negalėjo būt) ir du liūdininkai — visi juokėsi ir buvo linksmi nusiteikę, kaip visada buvo prie tokių įvykių. Jie atliko reikalingas smulkmenas ir išėjo.

Kunigas atsiduso, sakydamas, “Meilė yra akla.” Štai du asmens, jauni žmonės, leidžiasi į tą nežinomą moterystės jūrą, nežinodami ko jie susilauks. Jis tikėjo kad jų laivelis nesuduštų.

9:00 val. — Pasiskaitymas savo kambaryj.

10:00 val. — Gultų, pavargęs, nukamuotas.

11:48 val. — V-r-r-r. Tas laukinis nakties triukšmas, pažįstamas visiems kunigams, tas naktinis skambutis, taip įtaisytas, kad

kada guzikas prie durų buvo paspaustas, tada jo kambaryj skambutis suskamba.

Išmokintas, kaip senųjų laikų gaisrininkų arkliai, kunigas pašoko iš lovos pirmu garsu, greitai užsivilko drapanas. Širdis dar smarkiai plakė nuo staigaus pabudimo ir smegenys dar nuovargiu užtendinti. Jis nubėgo prie durų ir uždegė elektrą. Pirm atidarant duris jis pažiūrėjo laukan, nes šitie nakties pabudimai gali būti taip tragedija kaip komedija.

Lauke stovėjo jauna moteriškė. “Tėveli, mano Mamytė yra labai silpna. Ar neatėtu met į namus?”

Jis ją pažino. Ji buvo duktė tos moterės kuriai jis kiek laiko patarnavo. Jis paklausė, ar jos motinos protas aiškus, ir, ar ji laiko maistą. Ji davė teigiamą atsakymą. Jis tada jai liepė grįžti namo; jis tuojau atbėgs.

Jis paėmė kas reikalinga prie ligonio ir perėjo per kiemą į bažnyčią. Atrakinęs šonines duris, jis įėjo. Visur buvo tamsu, tik kartais matėsi silpnas altoriaus lemputės mirktelėjimas. Viešpatavo amžina tyla. Jis priklausė prieš Šv. Sakramentą ir žvilgterėjo į tamsumą, į lonkas, kur, kiekvieną sekmdienį yra žmonių šlamėjimas ir judėjimas. Atradęs mygtuką, jis pripildė visą bažnyčią šviesa. Užsideddamas dvi žvaki ir pasiruošdamas reikalingus daiktus, jis trumpu laiku turėjo visagalį Viešpatį prie širdies ir išėjo.

Jį pasitiko toji moteriškė su apdengta galva ir žvake rankoje. Be žodžio, jie užlipo laiptais į kambarį, kur gulėjo serganti moteris. Kunigas su pagarba padėjo Nusidėjeliu Draugą ant paruošto stalelio ir iš klausė ligonės Išpažintį. Tada jis sušaukė nuliūdusią šeimynėlę, kuri atsiklausė prie lovos kada ji priėmė josios Palydovą pro mirties vartus. Tada jis ją pastiprino Paskutiniu Patėpimu ir suteikė Visuotinius Atlaidus mirštantiesiems.

Kunigas jau buvo matęs įvairių rūšių mirėjų ir jo akis aiškiai pastebėjo artinantis persiskyrimo ženklus. Tada jis pasilenkė prie ausies ir tyliai šnibždėjo gerai žinomus atsidusėjimus. “Mano Jėzau, pasigailėk.” “Jėzau, Marija, Juozapai, padėk mano paskutinėj valandoj,” ir daugelį kitų.

Pagaliau jis pradėjo didingas mirštančių maldas, “Eik, krikščioniškoji siela, iš šio nuodėmingo pasaulio, vardan Dievo Tėvo ku-

ris sutvėrė tave, vardan Jėzaus Kristaus, gyvojo Dievo sūnaus, kuris kentėjo ir mirė dėl tavęs; vardan Šventosios Dvasios kuri pašventė tave.”

Kunigui šis vaizdas buvo daug kartų per gyventas, vienok visad naujas ir gyvas. Tas mažas liūdinčių būrelis, klūpas prie lovos. Toji mirkčiojanti žvakių šviesa, kunigas su stula, knyga ir švestas vanduo ir sunkus mirštančio alsavimas. To įvykio nusižeminimas visada jį veikė. Ne vieną kartą jis matė stiprius ir sveikus paraprijos darbuotojus, veikliai triūsančius savo darbuose ir, už kelių savaitių, jis vėl juos mato, vaidinančius svarbiausią vaidmenį šitoje tragiškoje scenoje, kurioje jis dabar dalyvauja kaip Motinos Bažnyčios atstovas, kuri taip stropiai saugoja savo vaikelius nuo įžengimo į šią ašarų pakalnę iki nenorimo iš jos išvykimo.

Vargšė siela taip susilpnėjo, kad po valandos laiko krūtinė išleido paskutinį atskvėpavimą ir tas išvargęs kūnas nustojo būti sielos žemiškąja buveine. Jis padėjo gerai kūna paguldyti ir dar kartą atidarė savo maldaknygę ir prašė Dievą pasigailėti jos sielos ir perspėti tuos našlaičius nepastoviam jų gyvenimo kelyj.

Po keletos pagnodos ir užnojautos žodžių jis juos apleido ir išėjo klebonijos link. Jis žengė pirmyn gilioj tvkumoje. Nė mažiausio balselio, nė šviesos nebuvo matyti. Gatvės buvo tuščios. Aukštai danguje jį lydėjo žvaigždės. Jis pažvelgė į tamsius namus ir mintijo apie ju gyventojus, miegančius ir neapgintus. Jis prisiminė geriausią Dievą ir Jojo rūpestį savo nelaimingais vaikais.

1:30 val. — Atgulė. Po trumpo laiko, nusikratęs varginančių dienos minčių, jis užmigo. !

Vertė *Petras Rakauskas.*

VAIRININKO PASIŽYMĖJIMAI

E. J. K.

Kartais mūsų amerikoniukai-ės išsireikšdami lietuviškai keistų ir juokingų dalyku pasako. Syki darbininkas gerai nepataikė į vinį ir ją sulenkė. Pyktelėjęs užkeikė ir ėmė lupti vini laukan, ir per greitumą užsigavo ranką. Iš šalies į tą žiūrėjusį amerikietė-lietuvaite pasakė: “Dievas pakutavojo.”.. (Norėjusi pasakyti: “Dievas pakorojo.”)

SVARBESNIEJI ĮVYKIAI AMERIKOJE

IŠ DVASIŠKIJOS GYVENIMO

— Liepos 6 d. pabuvęs kolegijoje keletą savaitių, Čikagon grįžo didžiai gerb. provincijolas kun. J. Jakaitis, M.I.C. Su juo vykiu automobiliu atvyko šv. Juozapo paraprijos (Lowell, Mass.) klebonas kun. P. Strakauskas su savo motina. Kun. Strakausko vietą laikinai užima kun. A. Būblys, M.I.C.

NAUJAS PILDOMASIS KOMITETAS

LRKSA. 48-tas Seimas į Pildomą Komitetą dviejų metų terminui išrinko šiuos narius:

Dvasios Vadas — kun. Jonas Kasakaitis, 7 kp., Pittston, Pa.

Prezidentas — Leonardas Šimutis, 163 kp., Chicago, Ill.

Vice-Prezidentas — Juozas Stulgaitis, 14 kp., Wilkes-Barre, 7Pa.

Sekretorius — Juozas B. Šaliūnas, 209 kp., Kingston, Pa.

Iždininkas — Vincas T. Kviekauskas, 17 kp., Wilkes-Barre, Pa.

Iždo Globėjas — Juozas Joneika, 7 kp., Pittston, Penna.

Iždo Globėjas — Kastas A. Venčius, 222-52 kp., Lawrence, Mass.

Daktaras Kvotėjas — Dr. Vincas Kriškiūnas, 77 kp., Swoyersville, Pa.

Redaktorius — Matas Zujus, 1 kp., Kingston, Pa.

THOMPSON, Conn. — Liepos 2 ir 3 dieną, Marianapolio Kolegijoje įvyko Amerikos Lietuvių Katalikų Studentų ir Profesionalų seimas. Seimas pradėtas iškilmingomis šv. Mišiomis, kurias atnašavo organizacijos šv. dvasios vadas kun. Kripas. Pamokslą pasakė kun. Karlonas. 84 delegatai dalyvavo seime.

— Lietuvių dienoje Marianapolyje priplaukė apie 10,000 žmonių. Programa pradėta iškilmingomis šv. Mišiomis.

CAMBRIDGE, Mass. — Šv. Juozapo Vyru ir N. P. P. Marijos Moterų dr. jos liepos 8 d., Palangoje surengė pikniką.

LAWRENCE, Mass. — Klebonas kun. P. M. Juras ves vasarinę mokyklą. Daug vaikučių užsiregistravo.

— Birž. 24 d. kun. P. M. Juras surengė prakalbas,

SO. BOSTON, Mass. — Birž. 22 d. So. Bostono Vyčiai žaidė su St. Lazarus H. N. S. tymu iš E. Boston. Vyčiai pralaimėjo 8 prieš 6. Birž. 27 Vyčiai ir pralaimėjo sviedinį su Curtis Club rateliu 8 prieš 4.

WORCESTER, Mass. — Moterų Sąg-os apskričio piknikas laikytas birželio 17 d. atnešė pelno \$111.18.

DETROIT, Mich., Šv. Petro parapija. — Darbai šioj kolonijoj beveik sustojo.

— Liepos 15 d. Sodaliėtės priėmė šv. Komuniją "in corpore."

ELIZABETH, N. J. — Birž. 23 d. Moterų Draugija surengė vakarienę kun. Jonui Kintai jo varduvų dienoje.

— Šiomet parapijos mokyklą baigė virš 50 mokinių.

MASPETH, N. Y. — Viešpaties Atsimainymo parap. Altoriaus dr-ja surengė pikniką liepos 8 d. parap. naudai.

— Vyčiai ir Choras turėjo savo išvažiavimą liepos 1 d.

BROOKLYN, N. Y. — Penktoji Lietuvių Diena buvo liepos 4 d., Klaščiaus parke. Apie 4,000 žmonių dalyvavo.

— Birž. 23 d. Lietuvių Dailin. Meno Ratis turėjo pokilį, kuriame dalyvavo apie šimtas narių.

— Grupė Brooklyniečių pasiėmė suorganizuoti Dariaus-Girėno garbei jų vardu Lietuvių Aviacijos Klubą.

— Apreiškimo parap. Šv. Vardo draugija ėjo prie Šv. Komunijos "in corpore" liepos 8 d.

CLEVELAND, C. — Birž. 23 d. Lietuvių Svetainėje buvo surengtas gerb. kun. M. Kuliavui pagerbti ir jo ilgoje ligoje sušelpiti vakaras.

— Liepos 1 d. Šv. Agnietės parap. vaikučiai priėmė pirmą Šv. Komuniją. Po pamaldų vaikučiai turėjo pusryčius parap. salėje.

— Šv. Jurgio dr-ja turėjo savo pikniką birž. 24 d., Panelės Švč. N. Pagalbos parap. darže.

MAIZEVILLE, Pa. — Liepos 1 d. įvyko bankietas pagerbti naują kleboną kun. A. J. Alauską. Apie 400 žmonių dalyvavo bankiete. Dvasiškija irgi dalyvavo.

BRIDGEVILLE, Pa. — Jaunimas surengė du piknikus parapijos naudai.

WYOMING VALLEY, Pa. — Vietiniai lietuviai katalikai liepos 4 d. surengė pirmąją Dainų Šventę. Prie surengimo susijungė vienuolikos vietinių parapijų chorai ir jų vadai klebonai ir vargonininkai.

SHENANDOAH, Pa. — Didelis skaičius parapijos narių prisirašė prie "Padarumo Legijono," prisiekdami kad nelankys nepadarias filmas. Sodaliėtės ir Vyčiai jau anksčiau prisirašė. Šv. Vardo dr-jos nariai

prisirašė Liepos 15 d.

— Darbai nuo balandžio iki liepos mėnesio ėjo labai gerai. Vasaros metu anglių pardavimas nupuolė ir darbai eina išlėto.

— Didelis būrys Shenandoriečių dalyvavo Maizvillėn liepos 1 d. kun. A. J. Alausko pagerbimo bankiete.

SHEBOYGAN, Wis. — Antrasis parap. piknikas bus rugpiūčio 26 d.

PORT WASHINGTON, Wis. — Parapija stropiai rengiasi prie 25 m. jubiliejaus apvaikščiojimo nuo parapijos įkurimo. Jubiliejaus apvaikščiojimas bus rugpiūčio 19 d., 1934 m.

CHICAGO, Ill., Aušros Vartų parapija. — Parapijos metinis piknikas buvo liepos 15 dieną.

— Parapijos choro išvažiavimas buvo liepos 8 d., Indianos smiltynuose.

CHICAGO, Ill. — Liepos 11 d. įvyko Chicagos provincijos vargonininkų metinis išvažiavimas.

LIETUVOJE

— Paskutiniuoju laiku Lietuvoje keliamas sumanymas dar tebesančius gyvus garbingus ir daug Lietuvai nusipelnusius žmones nufilmuoti garsine filma, šį tą duoti iš praeties gyvenimo, kad ateities žmonės galėtų apie juos ne tik skaityti, bet ir jų darbus nors filmoje matyti.

— Lietuvoje įkurta smulkių ūkio šakų organizacijų sąjunga, kuri aiškina kurių prekių, ir kiek įsivežiama iš užsienių, kurių galima čia pat pasigaminti ir darys žygių, kad visko ko galima pasigaminti vietoje.

— Birželio mėn. 24 d. suėjo J. E. Kauno Arkivyskupui Metropolitui J. Skvireckui 35 kunigystės metai ir 15 vyskupavimo metų sukakties diena. Jo Ekselencija įšvestas į kunigus 1899 m. birž. 24 d., o konsekruotas vyskupu liepos 13 d. 1919 m.

— Klaipėdos krašto gubernatorius pašalino iš vietos šio krašto direktorijos pirmininką. Vokietijos spauda kelia triukšmą ir reikalauja kad didžiosios valstybės imtūsi žygių ir kreiptų dėmesį į šitą gubernatoriaus pasielgimą.

— Lietuva perka kasmet iš užsienių, vidutiniškai imant, už 273 mil. lt., o savo krašto gaminių tik už 75 mil.

— Šios vasaros gale anglai rengia ekskursiją į Lietuvą. Ją organizuoja anglių Pabaltijo dr-ja, kurios priešaky stovi Bosson. Jos tikslas — arčiau susipažinti su Lietuva ir jos gyvenimu.

— Vilniaus laikraščiai praneša, kad Vilniuje ir Vilniaus krašte jau suorganizuotos kelios darbo stovyklos.

— Šiuo metu Lietuvoje su apkrečiamomis gyvulių ligomis kovoja 46 veterinarijos gydytojai, veterinarijos departamento tarnyboje 62 gyvulininkystės technikai paskirti po visą kraštą padeda veterinarijos gydytojams. Be veterinarijos technikų dar dirba 24 feldšeriai.

— Vokiečiai atšaukė veterinarius iš Lietuvos. Reiškia, jie nori iš Lietuvos gyvulių eksportui į Vokietiją visai uždaryti duris.

— Birželio 9 d. sudegė Pabalaskio miestelis. Sudegė 13 trobėsių. Nuostolių per 20,000 litų.

— Lietuvos žydai greitai laiku Kaune, žydų realinės gimnazijos rūmuose žada atidaryti parodą, kurioj išstatys visus turimus dokumentus, kad jie amžių eigoje yra labai prisirišę prie Lietuvos žemės.

— Kauno Arkivyskupijos Kūrijos kanceliui kan. J. Bylai gegužės mėn. sukako 40 m. kunigystės.

BAYONNE, N. J. — Vietos klebonui gerb. kun. Juozui Petraičiui paraginus, pp. Magdalena Kiverienė ir Ona Grigienė suruošė lioteriją, kurio pelnas buvo skirtas vienam neturtingam studentui-klėrikui, besimokinančiam Marianapolio kolegijoje.

Lioterija pasisekė labai gerai. Pelno kolegijai prisiūsta \$71.50. Laimėjimas įvyko gegužės mėn. 26 d. Šv. Mykolo parapijos salėje, Bayonne, N. J.

Gerb. klebonui kun. J. Petraičiui, pp. M. Kiverienei ir O. Grigienei ir visiems parėmusiems savo gausiomis aukomis šią lioteriją tariame nuoširdžiausį ačiū.

Marianapolio Kolegijos Vadovybė

ATSAKYMAI PAKLAUSIMAMS

Paklausimas. Kaip iš tikrųjų privalo būti daroma, apvaikščiojant stacijas arba einant Kryžiaus Kelius. Kaip pastebėjau, tai seniau pas kiekvieną staciją vaikščiojant kalbėjo maldas atsiklaupęs, o dabar daugelis jau to nedaro? *Veronika M.*

Atsakymas. Kaip dabar, taip ir pirmiau įvairiai buvo daroma, vaikščiojant stacijas. Tas nėra labai svarbu, ar stovint, ar sėdint, ar klūpant kalbėsi maldas ir apmąstinėsi Kristaus kančią, tik svarbu, kad eitum nuo stacijos prie stacijos, mąstytum Jėzaus kančią ir pabaigus stacijas pasimėlstum Šv. Tevo intencija. Tuomet gali pėlnyti atlaidus.

Paklausimas. Prašau paaiškinti, kas yra "Stebuklingasis Medalis"? *M. G.*

Atsakymas. Yra medalis su paveikslu Šv. Panos Marijos, padirbdintas taip kaip jį matė savo regėjime palaimintoji vienuole sesuo Katarina Labourne. Į palaimintojų skaičių jį pakelta 1907 m. Tą regėjimą jį turėjo Paryžiuje 1830 m. Gailestingųjų Seserų vienuolyne. Šv. Panelė raginusi vienuolę pasirūpinti, kad būtų padirbdinti medaliai pagal juos paduotą atvaizdą. Tas atvaizdas buvo Nekalto Prasiždėjimo išreiškimas. Jis pavadintas "Stebuklingasis Medalis" dėl daugybės malonių, kurių pelnė tie asmenys, kurie dievotai su pasitikėjimu ir viltimi jį nešiojosi ir meldėsi.

Popiežius Leonas XIII leido net ypatingą šventę švęsti Šv. Panos "Stebuklingame Medalyje" garbei.

Paklausimas. Ką kunigas laužo per šv. Mišias, kuomet jis laužo Ostiją? Juk jis nelaužo Kristaus kūno, o duonos jau nėra? *P. M.*

Atsakymas. Tiesa, kad Kristaus kūnas negali būti laužomas. Jis ir nelaužamas. Jis yra sudvasintas kūnas. Kaip dvasia savo visa buitimi (substancija) yra visur ir nesidalina, taip ir Kristaus kūnas, kraujas, siela ir dievybė yra kiekvienoje padalintos ostijos dalelėje.

Pačios duonos substancija (esmė) negali būti sulaužoma. Laužyk duonos gabalą į mažiausius gabalėlius, o kiekviename jų yra duona. Laužant keičiasi tad paviršutinė išvaizda, didumas ir k., žodžiu, pripuolami ypatumai, bet ne pati esmė.

Taip įvyksta ir laužant pakonsekrutą ostiją.

Platinkite naudingiausią savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel.: Canal 7790

Kolegijos Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia įdėti 5c krasos ženklelį atsakymui.